Υπόθεση 40/84

Casteels PVBA
κατά
Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

« Δασμολογική κατάταξη ηλεκτροκινητήρων υαλοκαθαριστήρων »

Περίληψη

Προσφυγή ακυρώσεως — Φυσικά ή νομικά πρόσωπα — Πράξεις που τα αφορούν άμεσα και ατομικά — Κανονισμός περί δασμολογικής κατατάξεως εμπορευμάτων
(Συνθήκη ΕΟΚ, άρθρο 173, δεύτερη παράγραφος· κανονισμός 3529/83 της Επιτροπής)

Ένας κανονισμός περί κατατάξεως ορισμένου εμπορεύματος σε κλάση του κοινού δασμολογίου αποτελεί κανονιστική πράξη, οι διατάξεις της οποίας έχουν γενική ισχύ, διότι αφορούν όλα τα προϊόντα που ανταποκρίνονται στον περιγραφόμενο τύπο, ανεξάρτητα από τα ειδικότερα χαρακτηριστικά τους και την προέλευσή τους, και παράγουν τα αποτελέσματά τους, προς το συμφέρον της ενιαίας εφαρμογής του κοινού δασμολογίου, για όλες τις τελωνειακές αρχές της Κοινότητας και έναντι όλων των εισαγωγέων. Επομένως, δεν μπορεί να αφορά άμεσα και ατομικά, κατά την έννοια του άρθρου 173, δεύτερη παράγραφος, της Συνθήκης, ένα συγκεκριμένο επιχειρηματία, έστω και αν αυτός εμπορεύεται τα εν λόγω προϊόντα.

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
PIETER VERLOREN VAN THEMAAT

της 13ης Δεκεμβρίου 1984 [1]

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

1. Έκθεση των κύριων περιστατικών

Η επιχείρηση Casteels, που έχει έδρα τις Βρυξέλλες και το Παρίσι, εισάγει από τη Λαϊκή Δημοκρατία της Γερμανίας, από ετών ήδη, στρεφόμενους ηλεκτροκινητήρες υαλοκαθαριστήρων χωρίς βραχίονα και καθαριστήρα, εξοπλισμένους όμως με μηχανισμό μεταβίβασης που μετατρέπει την περιστροφική κίνηση σε ταλαντευτική.

1 — Μετάφραση από τα ολλανδικά.

Κατά την περίοδο από 12 Μαΐου 1978 μέχρι 21 Νοεμβρίου 1980, η Casteels-France εισήγαγε 13 παρτίδες ηλεκτροκινητήρων και υαλοκαθαριστήρων, τους οποίους δήλωσε στο γαλλικό τελωνείο ως υπαγόμενους στην κλάση 85.09 του ΚΔ (ηλεκτρικές συσκευές φωτισμού και σηματοδοτήσεως, καθαριστήρες υαλοπινάκων ηλεκτρικοί, ως και διατάξεις ηλεκτρικές για την αφαίρεση των κρυστάλλων πάγου και του αχνού, άπαντα για ποδήλατα και αυτοκίνητα). Το γαλλικό τελωνείο, ωστόσο, κατέταξε τα επίδικα προϊόντα στην κλάση 85.01 (ηλεκτρογεννήτριες· ηλεκτροκινητήρες· μετατροπείς στρεφόμενοι, κλπ.) και προκάλεσε την ποινική δίωξη των υπευθύνων της Casteels λόγω ψευδούς δηλώσεως. Η ποινική αυτή δίκη έληξε στις 7 Αυγούστου 1981 με την επιβολή χρηματικής ποινής 590 000 γαλλικών φράγκων.

Η διαφορετική αυτή διασάφηση στην οποία προέβη η Casteels-France εξηγείται προφανώς από το γεγονός ότι στο Βέλγιο θεωρείται πράγματι ότι έχει εφαρμογή η κλάση 85.09. Αυτή η διαφορά απόψεων οδήγησε σε ανταλλαγή αλληλογραφίας μεταξύ Βελγίου και Γαλλίας, αφενός, και Επιτροπής, αφετέρου, που υπάρχει στη δικογραφία. Στην αλληλογραφία αυτή, το μεν Βέλγιο αιτιολογεί την κατάταξη στην κλάση 85.09, η δε Γαλλία την κατάταξη στην κλάση 85.01. Το εν λόγω πρόβλημα κατατάξεως εγγράφηκε στην ημερήσια διάταξη της Επιτροπής Ονοματολογίας του ΚΔ, η οποία αποφάνθηκε, με ειδική πλειοψηφία, υπέρ της κατατάξεως στην κλάση 85.01. Η βελγική και η ολλανδική αντιπροσωπεία υποστήριξαν διαφορετική άποψη, φρονώντας ότι έπρεπε να εφαρμοστεί η κλάση 85.09. Δίνοντας συνέχεια στο πόρισμα αυτό της Επιτροπής Ονοματολογίας, η Επιτροπή εκπόνησε σχέδιο κανονισμού που περιείχε την άποψη που υποστήριξε η Γαλλία και η πλειοψηφία της Επιτροπής Ονοματολογίας. Κατόπιν της ευνοϊκής γνώμης που διατύπωσε η τελευταία, το κείμενο δημοσιεύτηκε, ως κανονισμός 3529/83 της 12ης Δεκεμβρίου 1983, στην Επίσημη Εφημερίδα (ΕΕ L 352, σ. 32).

2. Το πλαίσιο της υποθέσεως

Πριν προχωρήσω στην εξέταση του παραδεκτού της υπό κρίση προσφυγής, κρίνω σκόπιμο να κάνω μια παρατήρηση για το πλαίσιο στο οποίο τοποθετείται η υπό κρίση υπόθεση. Εκ πρώτης όψεως, η διαφορά αφορά ένα αρκετά τεχνικό ζήτημα, σχετικό με την κατάταξη των ηλεκτροκινητήρων υαλοκαθαριστήρων στην κλάση 85.01 ή στην κλάση 85.09. Η κρίση, άλλωστε, ότι η κατάταξη στην κλάση 85.01 είναι αυτονόητη, όπως ισχυρίζεται η Επιτροπή, νομίζω ότι υπόκειται σε κριτική. Όπως αναγνωρίζει η ίδια η Επιτροπή, το Βέλγιο και οι Κάτω Χώρες έλαβαν διαφορετική θέση στην Επιτροπή Ονοματολογίας. Επί πλέον, το Βέλγιο ζήτησε να υποβληθεί το ζήτημα της κατάταξης στο Συμβούλιο Τελωνειακής Συνεργασίας, προτού εκδοθεί ο προσβαλλόμενος κανονισμός. Πράγματι, διαπιστώθηκε ότι ορισμένες τρίτες χώρες θεωρούσαν ότι ήταν εφαρμοστέα η κλάση 85.09. Το αίτημα αυτό όμως δεν βρήκε απήχηση στην Επιτροπή Ονοματολογίας. Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση επίσης προέκυψε ότι η κατάταξη στην κλάση 85.01, βάσει των τεχνικών χαρακτηριστικών των επίδικων προϊόντων, δεν ήταν τόσο προφανής. Το πραγματικό κίνητρο των προσπαθειών που κατέβαλε η Γαλλία για να κριθεί εφαρμοστέα η κλάση 85.01 φάνηκε από την απάντηση που δόθηκε επ' ακροατηρίου στην ερώτηση του Δικαστηρίου, γιατί η προσφεύγουσα προτιμούσε την κλάση 85.09 παρά το γεγονός ότι ο δασμός της κλάσης 85.01 είναι κατώτερος. Από τον κανονισμό 3420/83 (ΕΕ 1983, L 346, σ. 6), για τα καθεστώτα εισαγωγής προϊόντων καταγωγής χωρών κρατικού εμπορίου που δεν έχουν ελευθερωθεί στο επίπεδο της Κοινότητας, προκύπτει ότι η Γαλλία μπορεί να επιβάλλει ποσοστώσεις στην εισαγωγή προϊόντων που εμπίπτουν στην κλάση 85.01 και προέρχονται από τη Λαϊκή Δημοκρατία της Γερμανίας (βλ. σ. 71 της ΕΕ). Παραπέμποντας στις σχετικές παρατηρήσεις μου στις προτάσεις μου (τις οποίες ανέπτυξα στις 11 Δεκεμβρίου 1984) επί της υποθέσεως Binderer (147/83), φρονώ ότι και εδώ πρέπει να επικριθεί το γεγονός ότι η

Επιτροπή δέχτηκε στην πραγματικότητα αυτό το επιχείρημα του προστατευτισμού κατά την προπαρασκευή του κανονισμού 3529/83. Όσο για τα σχετικά με την τελωνειακή πρακτική επιχειρήματα, τα οποία προέβαλαν αντιστοίχως οι διάδικοι υπέρ της κατατάξεως που υποστηρίζει ο καθένας, θα αρκεστώ εδώ σε μια διττή παρατήρηση, ότι δηλαδή η μορφή κανονισμού, την οποία περιβλήθηκε η θέσπιση κανόνα δικαίου, μου φαίνεται ικανή (εν προκειμένω) να εξασφαλίσει την ομοιόμορφη εφαρμογή του ΚΔ, αλλά ότι οι διάδικοι προέβαλαν βάσιμα επιχειρήματα υπέρ της καθεμιάς από τις δασμολογικές κλάσεις που μπορούν να ληφθούν υπόψη.

3. Επί του παραδεκτού

Μολονότι η Επιτροπή δεν υπέβαλε ένσταση απαραδέκτου, φρονεί ωστόσο ότι η προσφυγή είναι απαράδεκτη. Παρά το ότι θα επιθυμούσα να υποβληθεί η παρούσα υπόθεση στην κρίση του Δικαστηρίου ως προς την ουσία, ιδίως λόγω της σχέσεώς της με τον προστατευτισμό, στην οποία αναφέρθηκα ήδη, νομίζω ότι, βάσει της υφιστάμενης νομολογίας, δεν είναι δυνατό να υποστηριχτεί διαφορετική άποψη. Η άποψη αυτή δεν κλονίζεται ούτε από το γεγονός — εξίσου σημαντικό κατά τη γνώμη μου — ότι η μόνη οδός — μακρά και επίπονη — που απομένει στην προσφεύγουσα είναι η άσκηση προσφυγής ενώπιον εθνικού δικαστηρίου, το οποίο θα υποβάλει, ενδεχομένως, στο Δικαστήριο, δυνάμει του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, προδικαστικά ερωτήματα ως προς τη νομιμότητα του κανονισμού 3529/83.

Το άρθρο 173, δεύτερη παράγραφος, της Συνθήκης ΕΟΚ ορίζει, όπως γνωρίζετε, δύο προϋποθέσεις του παραδεκτού προσφυγής που ασκείται από ιδιώτες κατά πράξεων της Κοινότητας. Είναι αλήθεια ότι είναι ίσως δυνατό να υποστηριχτεί εν προκειμένω ότι ο επίδικος κανονισμός αφορά « άμεσα » την προσφεύγουσα, εφόσον η εφαρμογή του από τις τελωνειακές αρχές θα έχει χαρακτήρα μάλλον αναγνωριστικό παρά συστατικό δικαιωμάτων, αλλά είναι πάντως βέβαιο ότι ο εν λόγω κανονισμός δεν αφορά την προσφεύγουσα « ατομικά », υπό την έννοια κατά την οποία ερμηνεύτηκε ο όρος αυτός του άρθρου 173 στην απόφαση Plaumann (υπόθεση 35/62, Jurispr. 1963, σ. 205), καθώς και σε πολυάριθμες μεταγενέστερες αποφάσεις. Ο κανονισμός δεν εξατομικεύει την προσφεύγουσα σε σχέση με κάθε άλλον εισαγωγέα λόγω ορισμένων ιδιοτήτων που προσιδιάζουν μόνο σ' αυτήν ή λόγω κάποιας πραγματικής καταστάσεως που τη διακρίνει από κάθε άλλο πρόσωπο. Αφορά την προσφεύγουσα υπό την ιδιότητά της απλώς του εισαγωγέα των επιδίκων προϊόντων στην Κοινοτήτα, ιδιότητα που μπορεί να έχει κάθε άλλος εισαγωγέας. Η είσοδος στην ομάδα αυτή εισαγωγέων, το μέγεθος της οποίας άλλωστε δεν είναι γνωστό, δεν καθίσταται αδύνατη λόγω του κανονισμού αυτού. Θα προσθέσω ακόμη, χάριν πληρότητας, ότι, και αν ακόμη το μέγεθος της ομάδας αυτής ήταν γνωστό και ήταν δυνατός ο ατομικός προσδιορισμός των εισαγωγέων, και πάλι δεν θα μπορούσε να λεχθεί ότι ο κανονισμός αφορά την προσφεύγουσα ατομικά, δυνάμει ιδίως της απόφασής σας στην υπόθεση 6/68 (Zuckerfabrik Watenstedt, Jurispr. 1968, σ. 579).

4. Συμπέρασμα

Συμπεραίνοντας, προτείνω να κρίνετε την προσφυγή απαράδεκτη και να καταδικάσετε την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.